

מ"ת 38008/09/14 - מדינת ישראל נגד מיכאל דבש

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 38008-09-14 מדינת ישראל נ' דבש(עציר)
תיק חיצוני: 000409625/2014

בפני	כב' השופט ארז נוריאלי
מבקשת	מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד מוטי חבה
נגד	מיכאל דבש (עציר) על ידי ב"כ עו"ד מירי כהן
משיב	

החלטה

לפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות לדירה, גניבה והחזקת סכין. על פי העובדות ביום 14.09.14 התפרץ הנאשם לדירה כאשר כובע קסקט לראשו, גרביין על פניו וגרביים על ידיו. סמוך לאחר מכן, יצא המתלונן לעברו או אז קפץ הנאשם לעבר המתלונן, הניף סכין בידו הימנית, ולאחר שהמתלונן חילץ את הסכין מידי צעק הנאשם, השתולל וגרם למתלונן לסימנים אדומים בידו ובחזה.

ביום 10.11.14, במהלך הדיון בפני כב' השופט חסדאי, הצהירה ב"כ המשיב כי היא מסכימה לקיומן של ראיות לכאורה ובית המשפט הנכבד קבע בהחלטתו כי קיימת עילת מעצר נוכח מסוכנותו וזאת בשים לב לשימוש שנעשה בסכין, האיזמים שהשמיע ובהתחשב בעברו המכביד בעבירות רכוש.

במועד זה, הורה בית המשפט הנכבד, כב' השופט חסדאי לקבל תסקיר מעצר שייבחן - נוכח מסוכנותו - אפשרות שחרור לחלופת מעצר.

מאז ועד לדיון שהתקיים בפניי, התקיימו מספר רב של דיונים בפני כב' השופט חסדאי ובפני כב' השופטת גרינברג.

לדיון מיום 08.12.14, התקבל תסקיר שירות המבחן. מעיון בתסקיר עלה כי המשיב התמכר בעבר לסמים, ניסה ושב וניסה להיגמל מהסם, ואולם בסופו של יום שב וחזר להשתמש בסמים, וזאת אף לאחר שהשתלב בקהילה טיפולית לגמילה מסמים ובהוסטל שיקומי. שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת סיכון בינונית להתנהגות פוגענית וביקש דחיה

קצרה לצורך הגשת תסקיר משלים, שיתייחס למצבו הרפואי של המשיב ויעמיק בחינת סוגיית התמכרותו של המשיב לסם.

לבקשת הדחיה הצטרפה אף ב"כ המשיב שטענה כי המשיב החל בטיפול סבוטקס בסמוך למעצרו, וכי הרגרסיה במצבו אירעה עקב סיטואציה אישית, משפחתית, ייחודית.

כב' השופטת גרינברג קבעה בהחלטתה כי המשיב מסוכן לציבור, כי קיימת בעניינו עילת מעצר של מסוכנות בעצמות גבוהה, כי סיגל אורח חיים שולי ועברייני וכי השילוב של עבירות רכוש עם אלימות מציבים אותו ברף גבוה ביותר של ביצוע עבירות רכוש. עוד הוסיפה כב' השופטת גרינברג כי בשלב זה איננה סבורה שאפשר לשחררו לחלופת מעצר, יחד עם זאת, הורתה על קבלת תסקיר מעצר משלים.

לאחר החלטה זו, פנה המשיב וביקש שהדיון יועבר למותב אחר. ביום 22.12.14, ביקשה הסניגורית, בשמו של המשיב מבית המשפט, כב' השופטת גרינברג, כי תורה על העברת הדיון למותב אחר. ביום 30.12.14 נעתרה כב' השופטת גרינברג לבקשה והורתה על העברת המשך הטיפול בבקשה זו, אל מותב זה.

לדיון שנקבע ליום 30.12.14 נתקבל תסקיר משלים ממנו עולה ומצטיירת תמונה קודרת של מי שהתמכר לסמים, לא הצליח להיגמל מהסם ושב והתדרדר לסם מסיבות שונות. פעם על רקע משבר אישי רגשי ופעם על רקע כאבים ברגלו. שירות המבחן שב ומציין כי מדובר במי שהסיכון להישנות התנהגות פוגענית הינה בינונית ואולם מציין שהשתלבות המחודשת בטיפול בתחליפי סם עשויה להפחית הסיכון. על אף זאת, המלצת השירות היא לשחררו לחלופת מעצר בפיקוח בני משפחתו וזאת על רקע טענה להתדרדרות במצבו הרפואי אשר "כפי הנראה", כך לשון התסקיר, היא על רקע שהותו במעצר.

במהלך הדיון בפני נשמעו באריכות עמדות הצדדים. הסנגורית שבה וביקשה לשחררו לחלופת מעצר תוך הדגשת השתלבותו העתידית במרפאת "נס" וקבלת תחליפי סם.

הצדדים הגישו לעיוני תסקיר נוסף מיום 31.8.14 שנתקבל בתיק פלילי אחר ממנו עולה, בין השאר, שבעיית הסמים של המשיב כרונית ורבת שנים. הוא קיבל טיפול פנימייתי, שהה בהוסטל שיקומי, השתלב ב"בית חוסן" ואולם לא התמיד במקום זה, ביקש לעזוב ובמרוצת הזמן שב והשתמש בסמים ואף ניתק את הקשר עם שירות המבחן.

עוד עולה מהתסקיר מיום 31.8.14 ששירות המבחן המליץ לבית משפט השלום בכפר סבא דחית מועד הטיעון לעונש בתיק הנוסף לצורך התרשמות מיכולתו להתייבב במרפאת "נס".

כתב האישום בתיק שלפנינו הוא בגין מעשים שהתרחשו שבועיים ימים לאחר אותה בקשה.

במהלך דיון זה הוגשו על ידי ההגנה אסופת מסמכים רפואיים להוכחת טענתו להחמרת מצבו הרפואי עקב שהייתו

במעצר. עיינתי ושבתתי ובחנתי המסמכים שהוגשו ולא מצאתי כי קיימת החמרה במצבו הרפואי ואף לא מצאתי קיומו של קשר בין תנאי המעצר וההחמרה הנטענת במצב רגלו של המשיב.

כידוע, משנמצא שקיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר כבמקרה שלפנינו, יש לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בחלופה שפגיעתה בחירותו של המשיב פחותה היא.

שירות המבחן מציע כי המשיב ישוחרר למעצר בית מוחלט בפיקוח אשתו ואחותו, בשילוב איזוק אלקטרוני. עוד ממליץ שירות המבחן להתיר למשיב לצאת מביתו ולהמשיך בטיפול בסבטקס במסגרת תנאי שחרורו במרפאה.

בחנתי המלצת שירות המבחן ואינני סבור כי יכולה חלופת מעצר, זו או אחרת, לסכון, בענייניו של המשיב באשר מכלול השיקולים שיפורטו להלן, מעלה כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב, בחלופת מעצר.

כידוע, "מוטלת על בית המשפט החובה לבחון שאלת המסוכנות באופן ענייני ועל סמך כל העובדות המצויות בפניו ובתוכן גם - אך לא רק - קביעות התסקיר באשר לאישיותו של הנאשם והמסקנות שבחר עורך התסקיר להסיק מהן" (ר' למשל בש"פ 5802/14 יודשקין נ' מדינת ישראל).

לאחר שבחנתי את כתב האישום, שלושת התסקירים ועברו הפלילי הנני סבור כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב רבה. מסוכנותו נלמדת ממעשיו ומקבלת משנה תוקף לנוכח הרשעותיו הקודמות.

העובדה כי על פי העובדות המתוארות, לא נרתע מלהתנפל על המתלונן ולפגוע בו וכל זאת בעודו ממתין לגזירת דינו בתיק אחר וכשמאסר מותנה מרחף מעל ראשו - מדברת בעד עצמה.

גיליון הרשעותיו הפליליות של המשיב מלמד כי באמתחתו 15 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, אימים, סמים, הפרת הוראה חוקית, התפרצות למקום מגורים ועבירות רכוש נוספות.

המשיב ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל משמעותיים, לרבות עונש מאסר מחודש יולי 2010, עת נדון ל-26 חודשי מאסר בפועל ולעונש של מאסר על תנאי בגין עבירות רכוש ואימים.

נגד המשיב תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים לתקופת מאסר ממושכת. למרבה הצער, עונשי מאסר מותנים אלה, כמו גם עונשי מאסר מותנים קודמים, שריחפו בעבר מעל ראשו, לא הרתיעו את המשיב מלשוב ולבצע עבירות פליליות.

במקרה שלפנינו, ביצע המשיב את המעשים המיוחסים לו בעודו ממתין לטיעונים לעונש בתיק פלילי אחר ולאחר שביקש מבית משפט לדחות את מועד הטיעון לעונש על מנת לבחון אפשרות השתלבות בטיפול מרפאתי, בדיוק כפי שמבקש

הוא כעת מבית משפט זה.

בקשותיו החוזרות ונשנות להתחשב במצבו ולאפשר לו להשתלב בטיפול מרפאתי ובאותה נשימה להתפרץ לבית, לשלוף סכין תוך גילוי תעוזה ונכונות לפגוע במי שיעמוד בדרכו, מלמדות כי המשיב אינו ראוי לאמון בית משפט. קל וחומר שמדובר במשיב, שרמת הסיכון הימנו בעת הזו להישנות מעשים פוגעניים, היא בינונית.

מדובר במשיב שניסה ושב וניסה בעבר להיגמל מהתמכרותו לסם ואולם כשל בכל ניסיונותיו. בין אם מדובר בכישלון עקב פציעה ברגל ובין אם על רקע משבר אישי - העובדה כי שב וביצע עבירת רכוש ואלימות בהיותו בקשר עם שירות המבחן ולאחר שביקש דחיית דיון משפטי בעניינו, על מנת לבחון השתלבות בטיפול מרפאתי - מלמדת כי מדובר במי שסיגל אורח חיים שולי ועברייני וביצוע העבירות אינו אך ורק על רקע ההתמכרות לסם.

בחנתי את טענת הסנגורית וטענתה לפיה יש להחיל את **הלכת סוויסה** (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סוויסה, 21.3.11) על המשיב, ומצאתי כי יש לדחותה.

בנסיבות העניין לא הוכחו התנאים שנקבעו בהלכת סוויסה לנקיטת הליך גמילה בשלב המעצר. כך באשר לתנאי הראשון והמרכזי לפיו המשיב החל בגמילה עוד בטרם ביצע את העבירה בגינה נעצר. וכך אף בהקשר לסיכויי הגמילה בעניינו שאינם גבוהים.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ה, 04 ינואר 2015, בנוכחות
הצדדים.